
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 10/6(102), 90-104

1966

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przesłane Naczelnej Radzie Adwokackiej w sprawie charakteru pracy adwokatów — członków wojewódzkich i naczelnych organów, pochodzących z wyboru, oraz charakteru otrzymywanego z tego tytułu wynagrodzenia.

W wyjaśnieniu tym czytamy:

„Wspomniani członkowie nie są pracownikami w rozumieniu dekretu o p.z.e., ponieważ wynagrodzenie otrzymywane z tytułu wykonywanych czynności w organach adwokatury nie stanowi ich głównego źródła utrzymania.

Członkowie organów adwokatury nie są również objęci ustawą o ubezpieczeniu społecznym, albowiem nie pozostają w stosunku pracy, gdyż praca w organach adwokatury jest, zgodnie z § 4 regulaminu uchwalonego przez Naczelną Radę Adwokacką i zatwierdzonego przez Ministra Sprawiedliwości, pracą społeczną, a pobierane wynagrodzenie stanowi zwrot kosztów i pewne wyrównanie w związku z ograniczeniem możliwości wykonywania zawodu. W konsekwencji wynagrodzenie otrzymywane przez urzędujących członków organów adwokatury nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i rady adwokackie nie mają obowiązku opłacania składek od tych wynagrodzeń.

Wspomniane wynagrodzenie nie stanowi również podstawy wymiaru świadczeń (rent i zasiłków), gdyż nie jest ono zarobkiem w rozumieniu art. 10 ust. 3 dekretu o p.z.e., skoro czynności wykonywanych w organach adwokatury nie uważa się za zatrudnienie. Nie jest ono również objęte przepisem § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 4.III.1964 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów-członków zespołów adwokackich i ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 62), przeto nie może być uwzględnione przy wymiarze świadczeń z tytułu tego ubezpieczenia”.

S. M.

KRONIKA

1. WIZYTA W ZWIĄZKU RADZIECKIM

W dniach od 26.V. do 3.VI. br. przebywała w Związku Radzieckim delegacja Ministerstwa Sprawiedliwości pod przewodnictwem Wiceministra Kazimierza Zawadzkiego. W delegacji uczestniczył Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr Stanisław Gądlewski.

Delegacja m.in. zapoznała się z problemami adwokatury radzieckiej w Moskwie i Leningradzie. W toku bardzo serdecznych i szczerych rozmów omówione zostały zagadnienia interesujące adwokatów radziecką i polską. Zgodnie uznano za celowe dalsze pogłębianie wzajemnych stosunków.

Szersze omówienie wizyty ukaże się w jednym z najbliższych numerów „Pałestry”.

2. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba bydgoska

I. W dniu 26 kwietnia 1966 r. odbył się w Izbie Adwokackiej w Bydgoszczy egzamin adwokacki, do którego przystąpiło 5 aplikantów, w tym jeden z Izby Adwokackiej w Koszalinie.

Egzamin z wynikiem pomyślnym złożyli wszyscy aplikanci.

II. W dniu 24 kwietnia 1966 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Bydgoszcy.

Otwarcia zebrania dokonał dziekan Izby adw. Bernard Cisewski, który powitał przybyłych na Zgromadzenie: przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości, prezesa Sądu Wojewódzkiego i prezesa Okręgowego Zrzeszenia Prawników Polskich — Wacława Żebrowskiego, przedstawiciela Naczelnej Rady Adwokackiej — adw. Witolda Dąbrowskiego, przedstawiciela Wydziału Administracyjnego Komitetu Wojewódzkiego PZPR — tow. Wiśniewskiego, przedstawiciela prokuratora wojewódzkiego — prok. Jezierskiego, przedstawiciela Stronnictwa Demokratycznego — prokuratora Kubanca, przedstawiciela Rady Adwokackiej we Wrocławiu, wicedziekana Izby Adwokackiej — adw. Stanisława Afendę.

Po wyborze Przewodniczącego Zgromadzenia Delegatów, którym został adw. Jan Karls, oraz członków Prezydium, dziekan adw. Bernard Cisewski zaznaczył w swym przemówieniu, że sprawozdanie pisemne z działalności Rady Adwokackiej w Bydgoszcy za rok ubiegły otrzymali wszyscy koledzy delegaci na dzisiejsze Zgromadzenie. Nawiązując do uchwalonej na Zgromadzeniu Delegatów w dniu 14 maja 1964 r. rezolucji, dziekan podkreślił, że Wojewódzka Izba Adwokacka w Bydgoszcy stoi na gruncie zasad nowej ustawy o ustroju adwokatury i zapewnienia jej pełną realizację. Przeprowadzone wizytacje ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, którymi objęte były wszystkie zespoły adwokackie w Bydgoszcy i Toruniu oraz dwa zespoły w Inowrocławiu, potwierdziły w całej rozciągłości ten stan rzeczy. Również dalsze wizytacje przeprowadzone przez wizytatora Centralnego Zespołu przy Naczelnej Radzie Adwokackiej, jak i następne wizytacje dokonane przez wizytatora Ministerstwa Sprawiedliwości dały w sumie pomyślną ocenę realizacji ustawy o ustroju adwokatury na terenie Izby Adwokackiej w Bydgoszcy. Ten stan rzeczy — dodał dziekan — Izba Adwokacka zawdzięcza na wskroś pozytywnemu stosunkowi do reformy adwokatury wszystkich członków Izby Adwokackiej w Bydgoszcy.

Omawiając instytucję substytucji, dziekan odróżnił dorywczą, nieraz minutową substytucję, którą ogół kolegów słusznie traktuje jako wzajemną koleżeńską przysługę, od substytucji, która zobowiązuje kolegę występującego przed sądem do wzięcia na siebie pełnego ciężaru prawidłowego prowadzenia sprawy i która na terenie Izby bydgoskiej była i jest zawsze rozliczana. Zbyt rygorystyczne ewidencjonowanie i rozliczanie każdej substytucji, także w sprawach prowadzonych z urzędu, prowadzi do ujemnych następstw w pracy adwokatów i do stopniowego zaniku samej substytucji, co bezsprzecznie nie jest zjawiskiem dodatnim.

Izba bydgoska jest szczególnie obciążona tzw. urzędówkami. Wystarczy podkreślić, że w ubiegłym roku Izba prowadziła tzw. urzędówek cywilnych 1527, a karnych — 2009, co stanowi 14% spraw w ogóle prowadzonych. By szukać jakiegoś wyjścia z tej sytuacji, dziekan wspomniał o konieczności podjęcia przez Radę Adwokacką kroków, i to zarówno w organach administracji państwowej (Prezydium WRN), jak i u prezesa Sądu Wojewódzkiego. Chodzi o to, żeby bardziej wnikliwie badany był stan majątkowy petentów z jednej strony oraz żeby z drugiej strony nie przydzielano stronie niezamożnej adwokata w sprawach oczywiście bezzasadnych, co niestety ma teraz niejednokrotnie miejsce. Stan obecny bowiem prowadzi do powstania konfliktów na konferencjach, a następnie do składania bezzasadnych zażaleń i donosów na adwokatów.

Omawiając sprawy dotyczące kosztów administracyjnych zespołu oraz podziału dochodów w zespołach, dziekan podkreślił, że porównując wpływy spraw w latach:

1962, 1963, 1964 i 1965, stwierdzić należy, iż w zasadzie nie ma różnicy w ciągu tych lat ani we wpływie spraw, ani w obrotach. Lepszy wskaźnik udziału w dochodach na osobę jest niewątpliwie następstwem wyrównania pracy oraz obrotu uzyskiwanego przez poszczególnych członków zespołu. Wprawdzie przeciętne wynagrodzenie na terenie Izby bydgoskiej było w ubiegłym roku nieco mniejsze aniżeli w roku 1964, jednakże jest ono wyższe od przeciętnej netto w kraju.

Omawiając trudności lokalowe, z jakimi borykają się zespoły, dziekan podniósł, że wprawdzie sytuacja lokalowa nie jest jeszcze zupełnie dobra, jednakże obecnie jest już możliwa i stosunkowo niezła — dzięki uprzejmości prezesa Sądu Wojewódzkiego — w gmachach sądów. Rada Adwokacka w Bydgoszczy opracowała plan poprawy sytuacji lokalowej dla zespołów w Bydgoszczy, Toruniu, Grudziądzu, Włocławku i Lipnie (tj. ośrodków skupiających większą liczbę adwokatów) na podstawie dotacji uzyskanej z Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich. Plan ten gwarantuje realizację założeń programowo-inwestycyjnych dla poszczególnych ośrodków w latach 1966—1972.

Z kolei dziekan podkreślił, że społeczna praca adwokatury jest bardzo ważną dziedziną w zawodzie adwokackim, której powinniśmy poświęcić więcej uwagi, pracy i zainteresowania. Z przyjemnością dziekan stwierdził, że adwokatura Izby bydgoskiej uzyskała obecnie właściwą reprezentację w Zarządzie Okręgu ZPP oraz we wszystkich jego ogniwach miejskich i powiatowych, a także w sądach koleżeńskich, w komisji rewizyjnej i w komisjach programowych.

Następnie dziekan wspominał o konieczności podnoszenia przez członków Izby swoich kwalifikacji zawodowych i etycznych. Omawiając zawodowe szkolenie adwokatów, dziekan nadmienił, że Izba bydgoska od szeregu lat prowadzi na zebraniach zespołu szkolenie zawodowe przez wygłaszanie referatów i koreferatów, połączonych z dyskusją. Niezależnie od tego w Bydgoszczy oraz w Toruniu — dla adwokatów z tych miejscowości oraz sąsiednich powiatów — organizowane są stałe prelekcje co najmniej raz w miesiącu na temat najważniejszych instytucji nowych kodyfikacji. Prelekcje te są wygłaszane przez wysokokwalifikowane siły naukowe.

Kończąc swoje przemówienie, dziekan jeszcze raz zaapelował do wszystkich kolegów o włączenie się do pracy społecznej z większym zamięłowaniem, z większą energią i większym oddaniem oraz o wykorzystywanie zajęć szkoleniowych do podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych i etycznych.

Następnie Zgromadzenie Delegatów udzieliło Wojewódzkiej Radzie Adwokackiej jednomyślnie absolutorium za rok 1965.

Dyskusja nad wygłoszonym przez dziekana adw. Bernarda Cisewskiego sprawozdaniem była bardzo żywa. Brali w niej udział koledzy: adw. Sobociński, Prezes Sądu Wojewódzkiego Waclaw Żebrowski, adw. S. Afenda, adw. Bronisław Koch, adw. Lucjan Szmidt, adw. Małewski, adw. Wojciech Dąbrowski, adw. Weyna, adw. Wysocki, adw. Matelski, adw. Wiscicki, adw. Zygmunt Dąbrowski, adw. Werner i adw. Witold Dąbrowski.

Z kolei Zgromadzenie Delegatów przyjęło jednomyślnie rezolucję przedstawioną przez Komisję Wnioskową. Między innymi uchwalono następujące postulaty i wnioski:

1. Rodzaj pracy adwokata predestynuje i zobowiązuje go do czynnego udziału w życiu społecznym. Wielu adwokatów pracuje aktywnie w radach narodowych oraz w organizacjach społecznych, politycznych i zawodowych. Obowiązkiem adwokatów jest włączenie się — przede wszystkim tych, których osobiste warunki na to pozwalają — do aktywnej pracy społecznej.

2. Stanowisko i rola adwokatury wobec społeczeństwa, sądów i władz, szczególnie w okresie przeprowadzanych kodyfikacji prawa, wymaga od ogółu adwokatów stałego podnoszenia ich przygotowania teoretycznego oraz poziomu pracy zawodowej. Stwierdzając należyte docenienie kształcenia zawodowego adwokatów przez Wojewódzką Radę Adwokacką w Bydgoszczy, zobowiązuje się wszystkich adwokatów Izby bydgoskiej do brania udziału w organizowanym szkoleniu zbiorowym.
3. Stwierdzając dodatnie wyniki przeprowadzonej reformy w sensie dostosowania adwokatury do zasad pracy socjalistycznej, Walne Zgromadzenie Delegatów, doceniając w pełni wysiłki Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Bydgoszczy do stosowania i przestrzegania przepisów ustawy o ustroju adwokatury, zgłasza jednocześnie dezyderaty w sprawie podjęcia starań: o podwyższenie wynagrodzenia za niektóre czynności adwokata, m. in. podejmowane poza jego siedzibą, oraz w sprawach za niektóre czynności z dziedziny spraw administracyjnych; o pełne zrównanie adwokatów ze światem pracy w zakresie opodatkowania uzyskiwanych wynagrodzeń przez stosowanie podatku od wynagrodzeń z progresją do 15%; o przeznaczenie uzyskiwanych m. in. z tego źródła wpływów na fundusz chorobowy i na fundusz urlopowy adwokatów, by zapewnić adwokatom realną możliwość wykorzystywania płatnych urlopów.

Izba gdańska

Dnia 24 kwietnia br. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Izby gdańskiej. Na Zgromadzenie przybyli: przedstawiciel Ministra Sprawiedliwości — sędzia Duszyński, przedstawiciel NRA, prezes WKD — poseł adw. F. Sadurski, prezes Sądu Wojewódzkiego — J. Walczyński, szef Prokuratury Wojewódzkiej — prokurator J. Miklas, prezes Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych — Kosiedowski, prezes Okręgowej Komisji Arbitrażowej — T. Bykowski oraz delegaci.

Po referacie dziekana Rady adw. B. Augustyniaka oraz po złożeniu sprawozdania finansowego Rady i sprawozdania Komisji Rewizyjnej rozwinęła się dyskusja, w której poruszano wiele żywotnych spraw obchodzących adwokaturę. Szczególny nacisk w wystąpieniach delegatów położony został na pracę społeczną adwokatów. Postulowano konieczność włączenia się adwokatów do pracy społecznej pojętej w jak najbardziej szerokim zakresie tj. do pracy w radach narodowych, organizacjach społecznych i zawodowych, a zwłaszcza w Zrzeszeniu Prawników Polskich. W dyskusji wskazano również na potrzebę rozwinięcia szkolenia zawodowego w zespołach adwokackich i podniesienia poziomu wystąpień przed sądami.

Ogólną aprobatę uzyskała wysunięta w toku dyskusji teza, że podniesienie autorytetu adwokatury zależy od dobrze zorganizowanej pracy zawodowej i społecznej.

W czasie obrad omówiono również sprawy bytowe adwokatów.

Tematyka poruszona w referacie dziekana Rady i w dyskusji znalazła oddźwięk w wystąpieniach przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości i Naczelnej Rady Adwokackiej oraz prezesa Sądu Wojewódzkiego i szefa Prokuratury Wojewódzkiej. Sędzia Duszyński omówił przede wszystkim zagadnienia organizacyjne zespołów adwokackich i sprawy związane z realizacją reformy adwokatury. Sprawę reformy poruszył poseł adw. Sadurski, wskazując na słuszne tendencje tej reformy i zapewniając, że w toku jej realizacji będą stopniowo usuwane wszystkie braki i niedociągnięcia. Wreszcie zagadnienie wzajemnych stosunków między adwo-

katurą a sądem i prokuraturą naświetlili w swych przemówieniach prezes Sądu Wojewódzkiego i szef Prokuratury Wojewódzkiej.

Na zakończenie obrad delegaci udzielili Radzie absolutorium za rok 1965 oraz uchwalili preliminarz budżetowy na rok 1966. Ponadto podjęto uchwałę o płaceniu na rzecz Funduszu Budowy Szkół i Internatów składek miesięcznych przez adwokatów oraz o wypłaceniu przez Radę jednorazowo na ten cel kwoty 10 000 zł.

Izba kielecka

Dnia 3 kwietnia br. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Kielcach. W zjeździe adwokatury kieleckiej wzięli udział: Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki, przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej adwokat Tadeusz Sarnowski, wiceprezes Sądu Wojewódzkiego Włodzimirz Nadolski, przedstawiciel Woj. Kom. ZSL Józef Jędrzejewski, przedstawiciel Zarządu Woj. Stronnictwa Demokratycznego poseł Rudolf Szura.

Zgromadzenie otworzył dziekan Rady Adwokackiej adwokat Jerzy Rak, który złożył sprawozdanie z działalności Rady za okres sprawozdawczy. Mówca — niezależnie od sprawozdania Rady opracowanego na piśmie a doręczonego wszystkim delegatom przed otwarciem obrad — wskazał na trudności i mankamenty w pracy kieleckiej adwokatury. Naświetlił bardzo ciężką sytuację lokalową adwokatury kieleckiej, w szczególności zespołów adwokackich. Ta wyjątkowo ciężka sytuacja lokalowa zespołów jest wynikiem specyficznej sytuacji województwa kieleckiego, w którym występuje znaczne zagęszczenie w miastach. Dotychczasowy stosunek władz do potrzeb lokalowych adwokatury kieleckiej był niezadowalający. Rada Adwokacka w minionym okresie zmuszona była niemal walczyć o lokale dla dwu zespołów kieleckich.

W ożywionej dyskusji, jaka się wywiązała nad sprawozdaniem Rady, mówcy wskazywali na potrzebę starań o zmianę taksy wynagrodzeń adwokackich przez jej uelastycznienie, na konieczność ingerencji w sądach w kwestii ograniczenia liczby zwolnień od ponoszenia kosztów sądowych w sprawach cywilnych i obron z urzędu w sprawach karnych, wreszcie na konieczność wyjednania odpowiedniego przepisu prawa, który by zezwalał sądom na asygnowanie adwokatom wynagrodzenia za obronę z urzędu z kasy Skarbu Państwa.

Zabierając głos w dyskusji, Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki podkreślił, że jakkolwiek Izba kielecka zajmuje jedno z ostatnich miejsc pod względem organizacyjnym zespołów adwokackich, to jednak widzi on wysiłki Rady zmierzające do polepszenia tego stanu rzeczy. Minister zaznaczył, że ma zaufanie do Rady i wierzy, iż w niedługiej przyszłości Izba kielecka wzniesie się na właściwy poziom w swej pracy.

Zabierając ponownie głos, dziekan Rady Adwokackiej podkreślił, iż Rada uznała za stosowne zaakcentować w sprawozdaniu nie tyle osiągnięcia, ile trudności i braki, jakie napotyka w swej działalności.

Zebrań Delegatów zatwierdziło sprawozdanie Rady oraz preliminarz budżetowy.

Na zakończenie zebranie podjęło rezolucje:

- 1) o solidarności kieleckiej adwokatury z walczącym ludem Południowego Wietnamu z interwenientami amerykańskimi i marionetkowymi władzami Południowego Wietnamu;
- 2) o pełnym poparciu dla Rządu PRL w polityce przeciwstawiania się jakiegokolwiek dyskusji na temat granic zachodnich PRL, szczególnie zaś pomiędzy Episkopatem Polskim i Niemieckim.

Izba koszalińska

Zgromadzenie Delegatów Izby koszalińskiej obradowało w dniu 30.IV.1966 r. w Koszalinie. W skład jego weszło 29 delegatów, w tym 4 delegatów wybranych przez adwokatów nie wykonujących zawodu w zespołach.

W Zgromadzeniu wzięli udział: prezes NRA dr adw. Stanisław Godlewski, przedstawiciel Min. Spraw. sędzia Bober, przedstawiciel prezesa Sądu Wojewódzkiego, Z.O.ZPP i Woj. Kom. SD — wiceprezes S.W. Jan Pohorski oraz z-ca prokuratora wojewódzkiego Barszak.

Obrady Zgromadzenia były ożywione, rzeczowe i owocne. Dyskusja dotyczyła wszystkich węzłowych problemów adwokatury.

Prezes NRA omówił szczegółowo w obszernym wystąpieniu zagadnienia związane z realizowaniem reformy adwokatury w związku z uspołecznieniem treści i formy wykonywania zawodu adwokata oraz sprawy socjalno-bytowe adwokatury. Następnie prezes NRA poinformował Zgromadzenie o przyznaniu dotacji na remonty i urządzenia wewnątrz zespołów adwokackich oraz o przydziale maszyn biurowych.

Przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości omówił problemy należytego funkcjonowania zespołów adwokackich.

Przedstawiciele Sądu Wojewódzkiego i Prokuratury Wojewódzkiej stwierdzili, że istnieje jak najlepsza współpraca z Radą Adwokacką w Koszalinie.

Delegaci poruszyli w dyskusji kwestie pomyślnego zakończenia reformy adwokatury od strony organizacyjno-administracyjnej na terenie Izby koszalińskiej i wyrazili życzenie, żeby Rada Adwokacka kontynuowała obecnie reformę w sensie lepszej, wydajniejszej i na wysokim poziomie pracy zawodowej adwokatów w zespołach adwokackich.

Podkreślano trudności w pracy małych zespołów adwokackich ze względu na duże koszty utrzymania oraz brak odpowiedniego wyposażenia lokali zespołów (brak maszyn do pisania, stare meble).

Szczególnie mocno akcentowano udział adwokatów Izby koszalińskiej w pracach społecznych, przy czym wysunięto postulat zaktywizowania Komitetu Frontu Jedności Narodu przy Radzie Adwokackiej jako ogniwa kierującego i koordynującego pracami społecznymi na terenie Izby. Uznano za słuszne stanowisko Rady, że kontrolą pracy zawodowej należy objąć przede wszystkim te osoby, co do których istnieją wątpliwości, czy pracują należycie.

W dyskusji poruszono również sprawę trudności finansowych Izby i wskazano na duże obciążenie adwokatów świadczeniami na rzecz Izby. Wyrażono również zaniepokojenie stanem sytuacji kadrowej wobec minimalnego dopływu młodych sił do adwokatury, co znajduje wyraz w systematycznym nieobsadzaniu etatów aplikanckich.

Delegaci wyrażali zadowolenie ze spadku spraw dyscyplinarnych, ze zmniejszania się skarg i zażaleń ze strony klientów oraz z coraz pozytywniejszej opinii społecznej o pracy adwokatów Izby. Wskazywano również na znaczną liczbę spraw prowadzonych z urzędu przez adwokatów Izby. Wysunięto projekt rozważenia przez Radę wprowadzenia systemu centralnej księgowości zespołów.

W zakresie spraw socjalno-bytowych delegaci postulowali załatwienie sprawy przynależności do związków zawodowych, obniżenia skali podatku od wynagrodzeń, nowelizacji taryfy adwokackiej w sensie jej uelastycznienia (właściwe wynagrodzenie za właściwą pracę).

Zgromadzenie jednogłośnie udzieliło Radzie Adwokackiej absolutorium i przyjęło projekt preliminarza budżetowego bez zmian.

Izba lubelska

W dniu 24 kwietnia 1966 r. odbyło się Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Lublinie, które dokonało oceny ogólnej i finansowej działalności Rady Adwokackiej w Lublinie w okresie sprawozdawczym, obejmującym cały 1965 rok.

W zebraniu wzięli udział delegaci w liczbie 114 oraz zaproszeni goście: przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości sędzia Bober, przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Henryk Paluszyński, przedstawiciel KW PZPR tow. K. Mielnik, przedstawiciel WK SD M. Kościółko, prezes Sądu Wojewódzkiego w Lublinie Stefan Żaliński, prezes OKA w Lublinie dr P. Bubińska, z-ca prokuratora wojewódzkiego w Lublinie Romański i przedstawiciel KW MO w Lublinie mjr Ryszkowski.

Delegaci pozytywnie ustosunkowali się do dotychczasowych osiągnięć Rady i szerokiego zaangażowania się adwokatów Izby lubelskiej w pracach społeczno-politycznych oświadczając, że udział adwokatów w tych pracach stanowi dla nich pasję życiową.

W dyskusji podkreślono, że należy wykazać większą troskę o realizację ustawy o ustroju adwokatury w dziedzinie rozdziału spraw i wyrównywania obrotów poszczególnych adwokatów.

W wyniku dyskusji wysunięte zostały postulaty przejawiające się:

1. w dążeniu organów samorządu adwokackiego do realizacji ustawowego zapewnienia równych praw socjalnych adwokata z innymi kategoriami pracowników umysłowych, a w szczególności:
  - a) postulowania zmian w obowiązujących przepisach w zakresie zwolnień chorobowych i zasiłku chorobowego — w tym sensie, żeby adwokat, tak jak inni pracownicy uspołecznionych zakładów pracy, otrzymał w okresie choroby zasiłek chorobowy od pierwszego dnia nieobecności w pracy, a nie dopiero po upływie 3 miesięcy choroby,
  - b) poczynienia starań w Wydziale Zdrowia Prezydium WRN w Lublinie w celu zorganizowania skutecznej pomocy lekarskiej dla adwokatów i członków ich rodzin przez utworzenie przy WRA odpowiedniego gabinetu lekarskiego,
  - c) włączenia się do poczynień NRA w akcję budowy „Domu Adwokata” w Kazimierzu nad Wisłą lub w innej miejscowości kuracyjno-wypoczynkowej — w celu zagwarantowania możliwości korzystania przez adwokatów z wypoczynku i leczenia sanatoryjnego;
2. w domaganiu się zmiany stopy podatku od wynagrodzeń ustalonej w tabeli „P” na stopę ustaloną w tabeli „O” i zezwolenia zespołom na oficjalne gromadzenie powstałej w ten sposób nadwyżki na fundusz urlopowy;
3. w poczynieniu odpowiednich starań zmierzających do zapewnienia właściwych warunków pracy zespołów adwokackich przez pozyskanie odpowiednich lokali, właściwe ich wyposażenie i ujednoczenie obowiązującej dokumentacji;
4. w konieczności ciągłego doskonalenia zawodowego adwokatów zarówno w Lublinie, jak i w wytypowanych ośrodkach terenowych.

Poza tym zgromadzenie zatwierdziło zamknięcie rachunkowe za okres od 1.I.1965 r. do 31.XII.1965 r., udzieliło Radzie Adwokackiej absolutorium i uchwaliło proponowany budżet Izby na 1966 r. oraz przyjęło następujące wnioski zaproponowane przez Komisję Wnioskową:

1. upoważnić WRA w Lublinie do dokonania podziału nadwyżki budżetowej, wygospodarowanej na dzień 31.XII.1965 r. w kwocie 89 180 zł, według własnego uznania, przy czym zostaną wydzielone odpowiednie sumy na pomoc dla Wietnamu i powodzian;
2. ufundować stypendium w wysokości 800 zł miesięcznie dla studenta wykazującego należyte postępy w nauce a pochodzącego z rodziny adwokackiej, która znajduje się w wyjątkowo ciężkich warunkach materialnych;
3. zobowiązać WRA w Lublinie do powzięcia decyzji co do formy i treści udziału Rady Adwokackiej dla uczczenia Milenium Państwa Polskiego.

Izba Łódzka

W dniu 30 kwietnia 1966 r. w lokalu Rady Adwokackiej w Łodzi odbyło się nadzwyczajne posiedzenie Rady z okazji uroczystości udekorowania kolegów-adwokatów „Honorowymi Odznakami Województwa Łódzkiego”.

Posiedzenie otworzył dziekan Rady adv. Zygmunt Albrecht. Powitał on przybyłych gości w osobach: tow. Wacława Fibakiewicza, wiceprzewodniczącego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Łodzi, tow. Stanisława Pietruszkę, kierownika Wydziału Administracyjnego Komitetu Wojewódzkiego PZPR, i tow. Jana Ziembę, prokuratora wojewódzkiego w Łodzi.

Następnie dziekan podniósł w swym przemówieniu, że uroczystość odznaczenia adwokatów Honorową Odznaką Województwa Łódzkiego stanowi uroczystość dla całej Izby, wyróżnienie bowiem kolegów jest wyróżnieniem całej Izby za pracę zawodową i społeczną. Odznaczeni Koledzy powinni być szczególnie dumni, charakter bowiem odznak jest wyrazem uznania i pozytywnej oceny środowiska, w którym pracują. Zdaniem dziekana uroczystość dzisiejsza jest wstępem do dalszych podobnych uroczystości, gdyż Rada zamierza przedstawić do odznaczeń Odznaką Honorową m. Łodzi szereg kolegów zatrudnionych w zespołach na terenie m. Łodzi.

Wiceprzewodniczący Prez. Woj. Rady Narodowej tow. Wacław Fibakiewicz w swym ciepłym przemówieniu przypomniał, że jesteśmy w końcowym etapie obchodów 1000-lecia Państwa Polskiego. Nasze XX-lecie jest zakończeniem tego historycznego okresu. W osiągnięciach XX-lecia nie miały udziału środowisko prawnicze, a w nim adwokackie.

„Niejeden raz mieliśmy okazję zetknąć się z Waszą pracą — mówił tow. Fibakiewicz. Wielokrotnie zwracaliśmy się do Was przy różnych okazjach o pomoc. Nasze apele nigdy nie pozostawały bez echa. Zawsze chętnie stawaliście do pracy, aby pomóc w realizacji zadań postawionych przez naszą Partię. Te kilka odznaczeń jest skromnym uznaniem dla całej Izby i zapewne początkiem dalszych.

Korzystając z okazji, chcę podziękować Radzie Adwokackiej za pracę całej adwokackiej społeczności i apelować, abyście dalej chętnie stawali do pracy na nasze wezwania.

W imieniu Egzekutywy Komitetu Wojewódzkiego PZPR i Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Łodzi składam odznaczonym serdeczne gratulacje”.

Następnie tow. Fibakiewicz dokonał uroczystego aktu dekoracji Honorowymi Odznakami Województwa Łódzkiego następujących adwokatów:

1. Mikołaja Gryszkiewicza z Sieradza,
2. Bronisława Olszewskiego z Brzezin,
3. Zygmunta Muszyńskiego ze Skierniewic,

4. Edwarda Piotrowskiego z Łęczycy,
5. Konstantego Rabczyńskiego z Rawy Mazowieckiej,
6. Mieczysława Sikorskiego z Piotrkowa Tryb.
7. Stefana Talikowskiego z Kutna,
8. Borysa Weiningera z Pabianic i
9. Eugeniusza Zobla z Rawy Mazowieckiej.

W imieniu odznaczonych adw. Stefan Talikowski złożył podziękowanie i zapewnił, że odznaczenia będą bodźcem do dalszej wydajnej pracy zawodowej i społecznej.

Dziekan Rady w imieniu Rady i własnym złożył odznaczonym Kolegom gratulacje i życzył im owocnych wyników pracy także w przyszłości.

Na tym nadzwyczajne posiedzenie Rady zostało zamknięte.

Po zamknięciu posiedzenia dziekan zaprosił wszystkich obecnych na tradycyjną lampkę wina. Zebranie towarzyskie upłynęło w bardzo przyjemnej atmosferze.

Izba olsztyńska

W dniu 16 kwietnia 1966 r. odbyło się w Olsztynie Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Olsztynie. W Zgromadzeniu wzięli również udział zaproszeni goście: delegat Ministra Sprawiedliwości sędzieja Józef Bober, Wiceprezes NRA adw. T. Gierzyński, kierownik Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Olsztynie Jan Poznysz, prezes Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie Jerzy Gawroński oraz przedstawiciele Prokuratury Wojewódzkiej w Olsztynie i Zarządu Okręgu Zrzeszenia Prawników Polskich.

W dyskusji otwartej nad sprawozdaniem Rady Adwokackiej w Olsztynie wysunięto na pierwszy plan potrzebę dalszej aktywizacji członków Izby w pracy społecznej. Wiele czasu dyskutanci — i to zarówno delegaci, jak i goście Zgromadzenia — poświęcili konieczności pełniejszego realizowania ustawy o ustroju adwokatury.

Prezes Sądu Wojewódzkiego w Olsztynie Jerzy Gawroński, omawiając sprawę szkolenia zawodowego adwokatów, wskazał na dobre wyniki szkolenia sędziów na organizowanych kursokonferencjach. Zachęcił on do przejścia na ten system szkolenia również adwokatów, zgłaszając do dyspozycji na cele szkolenia Ośrodek Wypoczynkowy w Piławkach k. Ostródy.

Prezes Gawroński zapowiedział również, że zaleci sędziom wykorzystanie urlopów w miesiącach lipcu i sierpniu br., co ułatwi korzystanie z urlopów wypoczynkowych w pełnym rozmiarze również przez adwokatów.

Zgromadzenie uchwaliło budżet Izby oraz składkę roczną na 1966 rok.

Izba opolska

W dniu 30 kwietnia 1966 r. odbyło się sprawozdawczo-wyborcze zebranie POP przy Radzie w Opolu. W zebraniu wzięli udział: tow. Flak, przedstawiciel KW PZPR w Opolu, oraz tow. Goplański i Grabowski z ramienia KM i KP.

Tow. Goplański ocenił pozytywnie działalność POP w okresie sprawozdawczym (3.X.1964 r. — 30.IV.1966 r.). W toku ożywionej dyskusji omówiono problemy, jakie zostały wyłonione na Zgromadzeniu Delegatów Izby bydgoskiej, odbytym w dniu 2.IV.1966 r. Omówiono też sprawę spotkania 3 pionów wymiaru sprawiedliwości

celem przeanalizowania dotychczasowych niedociągnięć i ukierunkowania dalszej współpracy.

Przedstawiciel KW PZPR, zabierając głos w dyskusji, poddał dodatniej ocenie pracę społeczną adwokatury Izby i apelował o dalszą mobilizację adwokatów do tej pracy.

W wyniku przeprowadzonych wyborów I sekretarzem POP został tow. Jerzy Jasiński, a II sekretarzem tow. Kazimierz Kaeppele.

Po zakończeniu zebrania — dla uczczenia Święta Pracy — odbyło się spotkanie POP przy Radzie Adwokackiej w Opolu z adwokatami bezpartyjnymi, członkami zespołów adwokackich w Opolu, w lokalu klubowym Rady.

Izba poznańska

Dnia 23 kwietnia 1966 r. odbyło się Zwyczajne Walne Zgromadzenie Delegatów Izby poznańskiej, na którym w charakterze gości byli obecni: Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki, przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej adwokat Witold Dąbrowski, przedstawiciel Komitetu Wojewódzkiego PZPR Olgierd Samoliński, prezes Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu Stanisław Fornalik i prokurator wojewódzki A. Hapon.

Zgromadzeni minutą ciszy uczcili pamięć zmarłych w ubiegłych latach Kolegów.

Dziekan Rady adw. Maciejewski w wygłoszonym referacie sprawozdawczym zapoznał zebranych z działalnością Rady Adwokackiej w okresie sprawozdawczym oraz z sytuacją adwokatów na terenie Izby poznańskiej. Stwierdził ogólne podniesienie się poziomu pracy w zespołach mimo występujących jeszcze trudnych warunków lokalowych. W tym względzie Rada Adwokacka będzie kontynuowała starania u władz o przydział właściwych pomieszczeń dla zespołów i będzie nadal udzielała pomocy finansowej przeznaczonej na adaptację lokalów do celów pracy zawodowej. Stwierdzono, że na ogół zanikają w zespołach różnice w wynagrodzeniu poszczególnych członków, a przeciętne wynagrodzenie uległo pewnej podwyżce. Pod względem dochodowości jednak Izba poznańska znajduje się nadal — w porównaniu z innymi izbami — daleko w tyle.

W dyskusji szereg mówców zajmowało się problemem dopływu nowych kadr do adwokatury. Stwierdzono dającą się zauważyć niechęć młodzieży do odbywania aplikacji adwokackiej, co świadczy o tym, że zawód adwokata staje się coraz mniej atrakcyjny.

Omawiano również zagadnienie rozliczania wewnątrz zespołów obron z urzędu. Wytworzona w ten sposób fikcja, jakoby adwokat otrzymywał za tę obronę wynagrodzenie, nie powinna przesłaniać realnie istniejącego faktu, że obrona z urzędu jest nadal funkcją społeczną spełnianą przez ogół adwokatów. Jednym z ekwiwalentów tej funkcji powinno być zrównanie adwokatów — pod względem pobieranego od nich podatku od wynagrodzeń — z ogółem pozostałych pracowników.

Przedstawiciel NRA adw. Dąbrowski zapewnił zebranych, że poruszonymi w dyskusji zagadnieniami zajmuje się również Naczelna Rada Adwokacka. Zwrócił uwagę na konieczność rozbudowania w szerszym zakresie na terenie Izby poznańskiej konferencji i kursów szkoleniowych w związku z wejściem w życie nowego ustawodawstwa.

Wiceminister Sprawiedliwości K. Zawadzki stwierdził, że opinia społeczna o roli adwokatury znacznie się zmieniła. Społeczeństwo docenia i widzi pracę spo-

teczną adwokatury, jednoczącej się ze społeczeństwem w walce o wspólne cele. Zwrócił jednak uwagę, że zbyt mało jeszcze omawia się na zebraniach pracę w samych zespołach oraz zagadnienia związane z samokształceniem i organizowaniem form współpracy wewnątrzzespołowej.

Zebranie zakończono zatwierdzeniem rachunkowego za rok ubiegły i udzieleniem Radzie Adwokackiej absolutorium oraz przyjęciem budżetu na rok bieżący.

Izba rzeszowska

W dniu 7 maja 1966 r. odbyło się w Rzeszowie doroczne Zgromadzenie Delegatów Izby Adwokackiej.

W Zgromadzeniu tym — poza delegatami zespołów adwokackich i członkami Rady — wzięli udział: delegat Ministerstwa Sprawiedliwości — sędzia Józef Bober, delegat Naczelnej Rady Adwokackiej, rzecznik dyscyplinarny NRA — adw. Tadeusz Sarnowski i sekretarz Komitetu Wojewódzkiego Stronnictwa Demokratycznego a zarazem poseł na Sejm — Bronisław Basza.

Przedmiotem dyskusji były zaprojektowane wnioski o zwiększenie na rzecz adwokatów świadczeń z Funduszu Wzajemnej Pomocy w razie śmierci członków ich rodzin.

Zainteresowanie dyskutantów wywołało sprawozdanie adw. Emila Górnickiego, I Sekretarza POP PZPR przy Radzie Rzeszowskiej, który szczegółowo omówił udział adwokatury rzeszowskiej w pracy społecznej, podkreślając wysoki poziom i zasięg tej pracy.

Z kolei adw. Janusz Pattek, zastępca prezesa Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej, przedstawił zebrany typowe wypadki zdarzających się na terenie Izby rzeszowskiej wykroczeń dyscyplinarnych. Na marginesie tego przemówienia rozwinęła się szeroka dyskusja dotycząca analizy tych wykroczeń, której wyniki zmierzwały do podniesienia poziomu etycznego adwokatury nie tylko w pracy zawodowej, ale i we wszystkich przejawach życia prywatnego.

Sekretarz Komitetu Wojewódzkiego SD Bronisław Basza w obszernym przemówieniu poddał działalność adwokatury rzeszowskiej — jako samostojnej grupy społecznej — dodatniej ocenie.

Delegat Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Tadeusz Sarnowski przedstawił z kolei Zgromadzeniu aktualne zagadnienia stanowiące przedmiot porad Naczelnej Rady Adwokackiej.

Delegat Ministra Sprawiedliwości sędzia Józef Bober przedstawił dezyderaty Ministerstwa dotyczące zarówno przestrzegania przepisów organizacyjnych ustawy o ustroju adwokatury, jak i wymagań niezbędnych do uzyskania wysokiego poziomu etycznego adwokatury i wysokiego poziomu pracy zawodowej adwokata.

Po dyskusji nad sprawozdaniem Rady Adwokackiej, Komisji Funduszu Wzajemnej Pomocy oraz Komisji Rewizyjnej uchwalono budżet Izby na rok 1966 bez zmian oraz składkę roczną w proponowanej wysokości 2% obrotu. Uchwalono również projektowane zmiany w Regulaminie Funduszu Wzajemnej Pomocy. W końcu udzielono absolutorium organom Rady.

W końcowych wnioskach zaproponowano Radzie rozważenie kwestii podwyższenia minimalnego wynagrodzenia adwokata z kwoty 2 000 zł do 3 000 zł, a ponadto zorganizowanie w bieżącym roku — z okazji Milenium — zgromadzenia ogólnego adwokatów. Wnioski te zostały uchwalone.

Izba warszawska

1. Dnia 24.IV.1966 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Delegatów Izby Adwokackiej w Warszawie z udziałem Wiceministra Sprawiedliwości Kazimierza Zawadzkiego, prezesa NRA adw. dra Stanisława Godlewskiego, wiceprezesa Sądu Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy Ludwika Reskego, wiceprezesa Sądu Wojewódzkiego dla Województwa Warszawskiego Wiktora Kleniewskiego, prokuratora Wojewódzkiego dla m. st. Warszawy Edwarda Saneckiego, przedstawicieli partii i stronnictw politycznych.

Zgromadzenie powołało na przewodniczącego adw. Zygmunta Branickiego.

Po powołaniu prezydium zgromadzenia oraz po wyborze komisji wnioskowej i finansowej sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej w Warszawie złożył dziekan adw. Zygmunt Skoczek, omawiając niektóre tylko, ważniejsze kwestie związane z działalnością Rady. W szczególności sprawozdawca omówił politykę Rady w sprawach osobowych, sytuację i działalność zespołów adwokackich, pracę kierowników zespołów, sprawy organizacyjne i finansowe zespołów, zwracając uwagę na potrzebę stworzenia funduszu chorobowego i urlopowego, który umożliwiłby zespołom adwokackim pokrywanie wypłat na rzecz adwokatów za okres choroby i urlopu. Poza tym w sprawozdaniu została poruszona dość obszernie sprawa etyki i poziomu pracy zawodowej oraz działalność Rady zmierzająca do podniesienia poziomu etycznego i zawodowego członków Izby. Ponadto sprawozdawca omówił formy pracy społecznej i udział w niej adwokatów.

Kończąc swe sprawozdanie dziekan Skoczek powiedział:

„Ogólnie biorąc, tegoroczne sprawozdanie Rady nie jest optymistyczne, ale nie zawiera akcentów pesymizmu, a nawet żalu, jakie się znalazły w sprawozdaniu ubiegłorocznym. Ta zmiana wynika z pewnej, niewielkiej coprawda, ale dla każdego nieuprzedzonego widocznej poprawy w ustosunkowaniu się do adwokatury i jej problemów. Zniknęły ze szpałt prasy bardzo nieprzyjemne dla naszego zawodu artykuły, felietony i opowiadania, inny stosunek do nas odczuwamy w sądach, prokuraturach i urzędach. Niektórzy koledzy są skłonni przypisywać te zmiany działalności Rady, a częściowo nawet mnie osobiście. Tak nie jest. Te zmiany spowodowane zostały nie przez Radę. Są one wynikiem zmian w postawie członków naszej Izby i innych izb, zmian w stylu pracy zawodowej, w innym ustosunkowaniu się do problemów społeczno-politycznych, etycznych i zawodowych. Naszą skromną zasługą jest może tylko to, że w tym kierunku skutecznie staraliśmy się oddziaływać na naszych kolegów adwokatów. Te widoczne zmiany niewątpliwie stwarzają lepszą pozycję adwokatury w społeczeństwie i pozwalają na przyszłość naszego zawodu patrzeć z pewną dozą umiarkowanego optymizmu. W pracy nad dalszą poprawą i umocnieniem pozycji adwokatury Rada Adwokacka nie będzie szczędziła trudu i swych sił”.

W dyskusji zabierali głos:

1) adw. Lucjan Gluza — który omówił rolę adwokata jako radcy prawnego, wskazał na konieczność bardziej ścisłego kontaktu Rady z prezesami sądów, zanalizował stosunek adwokatów do ZPP dodając, że wszyscy adwokaci powinni należeć do tego Zrzeszenia, oraz dał ujemną ocenę widowiska telewizyjnego pt. „Waga”;

2) adw. Zbigniew Czerski — wskazał na społeczne i polityczne elementy pracy zawodowej adwokata, pozytywnie ocenił z punktu widzenia interesów adwokatury upolitycznienie samorządu adwokackiego i podniósł, że szacunek społeczny i autorytet zawodu zależy od prawidłowej i nienaganej pracy adwokata;

- 3) adw. Władysław Sutkowski — pozytywnie ustosunkowując się do działalności Rady, zwrócił uwagę na potrzebę interwencji u prezesów w sprawie prawidłowego ustalania wokand posiedzeń sądów, by unikać zbyt dużej straty czasu na rozpoczęcie rozpraw. Poza tym mówca poruszył celowość wprowadzenia ferii sądowych w lipcu i sierpniu;
- 4) adw. Jan Pałatyński — poruszył sprawę przepisów o wynagrodzeniach adwokackich i postulował, by przepisy te uwzględniały nakład pracy i kwalifikacje zawodowe adwokata;
- 5) adw. Władysław Janicki — przyłączył się do wypowiedzi adw. Pałatyńskiego w sprawie przepisów o wynagrodzeniu adwokatów oraz uważał za celowe, by Rada Adwokacka doprowadziła do spotkania z kierownictwem Sądu Wojewódzkiego dla Województwa Warszawskiego celem omówienia sprawy właściwego ustosunkowania się do adwokatów na salach sądowych;
- 6) adw. Tadeusz Makowski — poruszył obszernie sprawę pracy społecznej adwokatów oraz zgłosił dezyderat, by Rada poświęciła więcej uwagi radcom prawnym;
- 7) adw. Emanuel Sarne-Sarnowski — przemówienie swoje poświęcił sprawom radców prawnych oraz poruszył sprawę odznaczeń dla adwokatów za zasługi w pracy zawodowej;
- 8) adw. Mieczysław Pączkowski — krytycznie ustosunkował się do uchwały Rady Adwokackiej dotyczącej kontroli pracy zawodowej;
- 9) Adw. Mieczysław Skolimowski — omawiał sprawę tzw. taksy adwokackiej, przyłączając się do stanowiska adw. J. Pałatyńskiego;
- 10) adw. Witold Pawłowski — omawiał sprawy socjalno-bytowe adwokatów.

Następnie zabrał głos prezes NRA adw. Stanisław Godlewski, który wskazał na konieczność podnoszenia kwalifikacji zawodowych i kontroli pracy zawodowej adwokata, omówił pracę kierowników zespołów, sprawę konta 34 i stosowanie § 36 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie zespołów adwokackich, kwestię rozliczeń za substytucje i za sprawy z urzędu, zbyt łagodną politykę dyscyplinarną komisji, sprawy inwestycji i projekt tzw. taksy adwokackiej.

Minister K. Zawadzki zwrócił uwagę na to, że sytuacja w adwokaturze od czasu reformy uległa znacznej poprawie. Rady adwokackie wzięły sprawy adwokatury w swoje ręce i ogólnie dobrze spełniają swoje obowiązki. W związku z tym Minister Sprawiedliwości jest za tym, żeby coraz bardziej zmniejszała się ingerencja władzy nadzorczej w działalność samorządu adwokackiego.

Działalność Rady Adwokackiej w Warszawie Minister ocenia pozytywnie. W sprawie radców prawnych wysuwa się na przyszłość postulat, by byli oni adwokatami, obsługa prawna bowiem jednostek gospodarki uspołecznionej wymaga wysokich kwalifikacji zawodowych.

Sprawa nieuszanowania przez niektóre sądy czasu osób wezwanych do sądu, w tym również adwokatów, będzie w przyszłości należycie rozwiązana.

Przepisy o wynagrodzeniu adwokatów za czynności zawodowe zostały już opracowane i wkrótce powinny się ukazać w postaci rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Przepisy te nie stanowią podwyżki opłat za czynności zawodowe, korygują jednak stawki dotychczasowe.

Na zakończenie Minister Zawadzki powiedział, że ogólnie biorąc do sytuacji w Warszawskiej Izbie Adwokackiej należy się odnieść z pewnym umiarkowanym optymizmem.

Zgromadzenie udzieliło Radzie absolutorium za 1965 rok, uchwaliło budżet na

1966 r. oraz ustaliło składkę na potrzeby Izby w wysokości identycznej, jak w latach poprzednich.

Ponadto Zgromadzenie delegatów:

- 1) wyraziło podziękowanie Radzie Adwokackiej za jej dotychczasową działalność, przyjmując do akceptującej wiadomości sprawozdanie za okres sprawozdawczy;
- 2) zleciło Radzie Adwokackiej kontynuowanie prac bądź podjęcie starań zmierzających do:
  - a) zrównania opodatkowania wynagrodzeń członków zespołów adwokackich z opodatkowaniem świata pracy,
  - b) zmiany przepisów o wynagrodzeniu za czynności adwokackie w sensie uelastycznienia tych przepisów;
- 3) wypowiedziało się za potrzebą:
  - a) wprowadzenia ferii sądowych,
  - b) systematycznego organizowania przez Radę Adwokacką spotkań z przedstawicielami sądownictwa i prokuratury celem wzajemnego omówienia niedociągnięć zachodzących w pracy poszczególnych pionów wymiaru sprawiedliwości,
  - c) spowodowania takiej zmiany systemu układania wokand sądowych, żeby nie narażać osób wzywanych przez sądy na zbędną stratę czasu,
  - d) wystąpienia do Naczelnej Rady Adwokackiej o podjęcie starań, aby adwokaci przechodzący na emeryturę otrzymywali renty w wysokości analogicznej do rent przyznawanych sędziom i prokuratorom;
- 4) zwróciło się do Rady Adwokackiej, by w związku z wystąpieniem adw. Witolda Szulborskiego wystosowała pismo do adwokatury zagranicznej w sprawie obrony pokoju światowego.

2. W dniu 16 maja 1966 r. w sali im. J. Brudzińskiego Pałacu Kazimierzowskiego odbyło się w Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego uroczyste otwarcie Szóstych Dni Prawniczych Polsko-Francuskich w obecności rektora Uniwersytetu prof. dra R. Turskiego i wiceministrów sprawiedliwości Kazimierza Światały i Kazimierza Zawadzkiego.

W pierwszym dniu referaty na temat „Problematyki prawnej organizacji badań naukowych i technicznych” w prawie francuskim i prawie polskim wygłosili: Jean Rivero, profesor Wydziału Prawa i Nauk Ekonomicznych w Paryżu, oraz Maurycy Jaroszyński, profesor Uniwersytetu Warszawskiego.

Drugi dzień obrad poświęcony był instytucji przysposobienia, którą w świetle prawa polskiego omówił prof. dr. Andrzej Stelmachowski z Uniwersytetu Wrocławskiego, a na guncie ustawodawstwa i doktryny francuskiej — prof. Jacques Flour z Wydziału Prawa i Nauk Ekonomicznych w Paryżu.

W obradach wzięli również udział członkowie Warszawskiej Izby Adwokackiej, a mianowicie adw. Zofia Zakrzewska, przewodn. Komisji Pomocy Alimentacyjnej przy Radzie Naczelnej Polskiego Komitetu Pomocy Społecznej, oraz adw. Zbigniew Czerski, którego wystąpienie w dyskusji miało za przedmiot omówienie praw spadkowych przysposobionego i przysposabiającego w świetle ustawodawstwa polskiego w ostatnim dwudziestolecu.

I z b a w r o c ł a w s k a

1. W dniach 29 i 30 kwietnia 1966 r. odbył się w Izbie wrocławskiej egzamin adwokacki pisemny, a w dniu 9 maja 1966 r. — egzamin ustny.

Do egzaminu przystąpili: 1 aplikantka adwokacka i 4 radców prawnych. Egzamin z wynikiem pozytywnym złożyła aplikantka adwokacka i jeden radca prawny.

W związku z egzaminem adwokackim Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 22 maja 1966 r. dokonała oceny egzaminu adwokackiego oraz wyników szkolenia aplikantów adwokackich. Zarówno egzamin adwokacki jak i seminaria szkoleniowe wykazały znaczne luki w wiadomościach kandydatów. Jeśli chodzi o aplikantów adwokackich, to stwierdza się brak przygotowania z niektórych dziedzin prawa. Takim mankamentem jest np. pominięcie w studiach uniwersyteckich prawa wekslowego, którego konstrukcja normatywna jest szczególnego rodzaju. Kandydaci zaś spoza aplikacji adwokackiej wykazywali w większości wypadków brak znajomości podstawowych dziedzin prawa, tj. prawa karnego i cywilnego.

W związku z powyższym Rada Adwokacka postanowiła zobowiązać kierownika szkolenia aplikantów adwokackich do przeprowadzenia w miesiącu czerwcu br. kolokwium z prawa karnego i cywilnego. Poza tym Rada Adwokacka postanowiła zorganizować naradę kierowników zespołów adwokackich, w których szkolą się aplikanci adwokacy, z udziałem kierownika szkolenia i wykładowców w celu omówienia metod szkolenia praktycznego w zespołach adwokackich i powiązania go ze szkoleniem seminaryjnym.

2. W dniu 28 maja 1966 r. odbyło się zebranie sprawozdawczo-wyborcze Podstawowej Organizacji Partyjnej PZPR przy Radzie Adwokackiej we Wrocławiu. W zebraniu wzięli udział: zastępca kierownika Wydziału Administracyjnego KW PZPR sędzia Kazimierz Jaśnikowski oraz sekretarz KD PZPR Wrocław—Stare Miasto tow. Julian Wałczyszyn.

Referat sprawozdawczy Egzekutywy wygłosił sekretarz POP adw. Jerzy Sobczak.

POP PZPR przy Radzie Adwokackiej jest największą POP w Izbie wrocławskiej. Należą do niej adwokaci i aplikanci adwokacy, wykonujący zawód w sześciu zespołach wrocławskich i siedmiu zespołach terenowych. Egzekutywa POP współpracuje z egzekutywami POP przy zespołach adwokackich w Legnicy i Dzierżonowie.

Jak wynika ze sprawozdania ustępującej Egzekutywy w okresie sprawozdawczym, przejawiała ona wiele inicjatywy przy realizacji reformy adwokatury. Zajmowała się sprawami bytowymi adwokatów (np. co do podniesienia minimum udziału stałego członków zespołu w podziale dochodów do kwoty 3 000 zł), wyrównaniem liczbowym składów zespołów wrocławskich, szkoleniem ideologicznym oraz sprawami bieżącymi.

W dyskusji poruszono szereg aktualnych problemów dotyczących wprowadzania w życie postanowień reformy adwokatury. Zdaniem dyskutantów zebranie zespołu powinno się zajmować takimi zagadnieniami, jak ocena działalności kierownika zespołu, komisji rewizyjnej oraz poszczególnych członków zespołów. Postulowano także wprowadzenie merytorycznej kontroli pracy zawodowej członków zespołu i omawianie jej wyników na zebraniu zespołu adwokackiego.

Postulowano nadto rozszerzenie zakresu pracy społecznej.

Do nowo wybranej Egzekutywy weszli: adw. Jerzy Sobczak jako I Sekretarz POP, adw. Roman Strugański jako II Sekretarz POP oraz adwokaci: Marian Gliwa, Jerzy Kasprzycki i Zygmunt Ziemia.